

Abonamente

[Despre noi / Contacte](#)

[Evenimente Culturale](#)

[Romii 1/2nii de pretutindenii](#)

[Puncte de vedere](#)

[Pagina crestina](#)

[Note de cariera](#)

[Condeie din diaspora](#)

[Poezia](#)

[Aniversari si Personalitati](#)

[Interviu](#)

[Lumea noua](#)

[Eternal Pearls - Perle Eterne](#)

[Istoria noastra](#)

[Tradiii](#)

[Limba noastra](#)

[Lumea in care traim](#)

[Pagini despre stiinta si tehnica](#)

[Gandiri pentru Romania](#)

[Canada Press](#)

[Stiri primite din tara](#)

[Scrisorile cititorilor](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2024](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2023](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2022](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2021](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2020](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2019](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2018](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2017](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2016](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2015](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2014](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2013](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2012](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2011](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2010](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2009](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2008](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2007](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2006](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2005](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2004](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2003](#)

[Articole Arhiviz 1/2 2002](#)

Exegeza : Ionut Caragea, Guru amnezic

Ionut Caragea, Guru amnezic, Editura Fides, Iasi, 2009. Cu o Prefata de Constantin Miu si o Postfată de Angela Furtună

Noul volum de versuri al poetului Ionut Caragea, (n.n din Montreal) „Guru amnezic”, apărut la Editura Fides, Iasi, 2009 confirmă vocatia de căutător în materia arzătoare a Cuvântului, ca-n izvoarele freactice ale nelinistii, cu ochii mâinilor scormonind prin zăpada în flăcări. Si de data aceasta autorul propune o poetică a meditatiei profunde si a trăirilor lăuntrice obținută în urma unei purificării spirituale, a unei abluțiuni cu apă lustrală si a unui catharsis la care se poate accede după zile si nopti de luptă cu tine însuti.

La „clipa de linistită durere” – s-au adăugat umbre care „pleacă la drum” cu umerii lăsați, dincolo de portile caselor, departe, lăsând în urmă „umbre/ dragoste/ umbre” (Este o clipă de linistită durere).

Acestei clipe îi răspunde doar „ecoul absurdului” - când poetul ia asupra sa „foamea altora/ durerile si supărările lor/ esecuri deziluzii drumuri neterminete/ sperante rămase datoare trecutului/ apusuri îmbinate de otrava neagră a viselor” (Ecoul absurdului), de aici vocatia sa jertfelnică si în acelasi timp, soteriologică, taumaturgică.

Doar lui îi este proprie acea „singurătate pe patul lui procust” (Ecoul absurdului). Cu o intuiție extraordinară, doar el, poetul cunoaste „cine suntem cu adevărat” si mai ales, „în acest timp cu ipotecă pe trup/ si datorie pe suflet/ cuvântul, da, cuvântul/ umblă cu ferocitate prin lume / scăpat din lesa divinei tragedii.” (Ferocitatea cuvântului).

În pofida asumării unei responsabilități enorme, jertfelnică si în felul acesta, mântuitoare, poetul își păstrează spatiul însingurării sale intact „departe de orice urmă de îndoială” - în care își făurește artizanal, cu reverență, pradă grimaselor din oglindă, din propria ființă, amestecul magic de salivă, fibre, sevă si sânge, celule vii si celule moarte, pâzna care-l apără, dar care-i serveste totodată drept capcană pentru inoportuni: „pământ/ crisalide si fluturi în plasa/ paingului orb” (Pământ, crisalide si fluturi).

El e agresat si agresor în aceeasi măsură. Consumând hăici întregi din pământul de sine precum vulturul din pulpa lui Făt-Frumos, el se-mplinește cu fiecare mușcătură si sorbitură din propriul sânge, din propria sevă ca din apa vie menită să trezească voinicul din moarte si să-i redea puterile slăbite în lupta cu balaurul ori cu hidrele veacului.

E cel puțin stranie această capacitate de refacere, de (re)înflorire si rodire din nou după seceta si moleseala inerență a firii.

De fapt, vlagă îi vine din duh, din spiritul de dăruire după principiul steinhardt-ian după care, cu cât dăruiești, cu atât vei primi mai mult, principiu cristic, de altfel.

Să fim înțelegi, Ionut Caragea nu propovăduiește fuga din lume, mediu neprielnic creatiei, nici izolarea în desertul gândirii si al meditatiei, retragerea în „cerul strânt”, pentru a zămisli opere durabile, ci, liberul salt în nemărginirea cuvântului pe care-l folosește drept suport imperios necesar. El practică ca pe-un exercitiu trupesc si mintal, străpungerea cercului, dar păstrarea perceptiei asupra luminii în care omul se învesmântă si cu care se nutrește si bea din ea cu lâcomie ca din fântâna vietii, până suvițele ei i se scurge pe la colturile gurii, spre bărbie. Si asa, leoarță de luminile lumii care-l aureolează, poetul purifică si-si creează totodată crisalida în care va sălășlui până la stadiul de fluture.

Sfârșământul crisalidei si zborul cu aripi jilave, legat de sfoara cuvântului din care s-a zămislit, – e crugul fiecăruia si el poate fi înalt sau pitic, un zbor cu aripi împrumutate ca un cântec sublim îngănat de mâinile copiilor surdo-muti, sau un crug pe o traiectorie proprie.

Despre Ionut Caragea se poate spune orice lucru superfluu, dar nu că si-a ales drumuri băătorite pe care să peregrineze. Dinadins parcă, drumurile lui sunt virgine si el trebuie să le străbată cu o sabie-n mână, să-si croiască drum printre hârtoape si tărâmuri indigene. El este în felul acesta pionier, deschizător de drumuri nestiute si neumblate, atât de original, atât de inimitabil încât sochează la prima vedere. Îți trebuie timp si curaj precum si aer-de-legătură, ca să te obișnuiești cu înaltul său rarefiat si tare, în care zboară doar păsări măiestre.

Si până să-l ajungi, îl pierzi din ochi, fiindcă el face orice altceva dar nu stă pe loc, nu te asteaptă si nu se întoarce din cale, n-ai încotro si trebuie să tii pasul.

Ionut Caragea nu cunoaste în calea versului său stăvilare. El năvălește tumultuos, teribil, grăbit, mână de o stare de urgență lirică, înarmat cu abilitate, măiestrie, har, aplomb, impetuozitate. Autorul sustine că „dragostea/ unicul perpetuum mobile” (Perpetuum mobile).

Poezia care dă titlul emblematic al volumului este o parabolă a vietii pândită si primejduită de neînduplecatul timp „traficant de nisip/ în spatiul îngust/ al clepsidrei” – metamorfozat în guru amnezic, „posesor al secundelor adunate-ntr-o sectă” „ca mortii-n cimitir/ asteptând numărătoarea inversă” (Guru amnezic).

O foarte frumoasă poezie de dragoste este în altă viață am fost rău. Empatia salcie-rău si chiar entropia lor născându-se din nelinistea lacrimiei, femeie-bărbat, cele două principii, aceleasi si totusi diferite, care se completează si se îmbină armonios, se atrag si se resping, se caută si se unesc, a căror separare doare fizic si psihic, este grăitoare.

Nimeni nu e de neînlocuit, cu toate acestea, există fiinte, făpturi, pe care nu le putem înlocui cu nimeni si cu nimic – cum ar fi mama si iubirea dintâi – un alt paradox al vietii.

Viata curge si totusi stă pe loc, în anumite împrejurări, încremenită, transformată, sărăcită si îmbunătățită în aceeasi măsură, păstrând doar adierea, miresma imaginii dintâi: „n-am mai privit malurile/ până când o femeie necunoscută/ privind prin mine pietrele/ a vrut să afle rostul pământului/ si s-a lăsat să cadă/ ca o pană de codobatură/ ca o frunză de salcie” (În altă viață am fost rău).

Ionut Caragea uzitează adesea terminologia filozofiilor orientale de tip buddhist si multe versuri iau aspectul unor frânturi din această înțelepciune: „viata își leapădă karma/ ca o piele de sarpe”

Gândirea poetică panseistă a lui Ionut Caragea își are izvorul, desigur, în trăirile sale, fiindcă el scrie o poezie senzuală, genuină si meditativă în acelasi timp, un amestec de sacru si profan, de materie si spirit, de concret si inefabil, lumesc si ceros si creșt si de închină si de cunună în chip fericit si senzual precum se sărută bolta cu apa la orizont.

Ex. „fericirea e lacrima/ prohibită de zei”; „nu mai contează nimic/ doar legea si ordinea/ chiar dacă sufletul nostru venetic/ cersete în haosul cârnii” (Îngeri cu maturizare fortată); „anima mea/ pionează pe harta lumii” (Sensul vietii); „viata/ doar o mirare/ între două ascunderi” (Sensul vietii).

Si cu toate acestea, „între abis si-năltare// sufletul meu/ sarpe de aer strecurându-se/ printre umbre speriate/ umbre răstălmăcind/ necuprinsul” (Sensul vietii).

Si ce chip dă Ionut Caragea mortii:

„gratioasă moartea se plimbă/ ca o lebădă neagră” (Sensul vietii). Ori: „moartea este singurul geniu/ în mânuirea timpului/ bumerang” (Singularul geniu).

Continua căutare a cuvântului potrivit, a miracolului rostul sau scris, este pentru Ionut Caragea expresia plenară a poeziei care uneori ia proportii dramatice: „de ce? De ce m-ai părăsit cuvântule?/ nici un răspuns” (Punctul pe i) iar încrederea în cuvânt este starea sa de gratie si mai ales, garanția că aflându-se în slujba cuvântului, poetul își îndeplinește karma: „i a mai apărut o vreme/ doar celor apropiați/ spunându-le să creadă mereu în cuvânt/ si în fiul cuvântului/ si în iubirea/ cu punctul pe i” (Punctul pe i).

De fapt, punctul pe i este pentru toți, iubirea.

Ionut Caragea dă o sumă de definitii mortii, cu toate metaforele, inspirate, pentru a-i sublima astfel grozăvia:

Maple Red Toronto Publishing House

Let's send together to Romania & Moldova

NEW CUSTOMERS
50% OFF
Transfer fee with remittance
TRYRICA19
**TRANSFER DE BANI
ÎN CATEVA MINUTE**
DEPOZIT BANCAR

2,300+ LOCATII DE PLATA

TRANSPER BCR Bank BCR

1-855-355-2141
riamoneytransfer.ca
MONEY TRANSFER

ROCA Tel Stay Closer Together

Romania

2.3¢ /min in retea fixa
12.9¢ /min in retea mobilă

Fara taxa de conectare - Acces fara PIN
Fara taxa de rețea - Fara la număr autentificat
Fara taxa bonus - Funcționează cu orice telefon

Numere de scut

Toronto Montreal Los Angeles

Subscrie Acum! www.rocatel.ca

► [Informatii Utile despre Canada si emigrare.](#)

► [Inregistrati-va ca sa puteti beneficia de noile servicii oferite Online.](#)

► [Business-ul dvs. poate fi postat Online la Observatorul!](#)

► [Anunturi! Anunturi! Anunturi! la Publicitate Online](#)

„Viata este doar o sevrăj/ între doze de moarte” - cea mai reușită, de o dată profunză (Sevrăj între două doze de moarte).

Si poate că are dreptate poetul când spune că moartea este „Singurul geniu”: „moartea este singurul geniu / în mânuirea timpului / bumerang / coasă pe grumazul destinului / semn de întrebare / la sfârșitul unei propozitii / vampir sorbind lumina spațiilor înguste/ si transpirația celor înlântuți în rut / sfidând gravitația cu zboruri înalte sau umbre/ filtrând aerul alveolelor pulmonare / si aerul fiecărui cavou / plin de umezeală / si mirosuri apocaliptice (...) /moartea este singurul geniu /în umplerea tuturor spațiilor goale / dintre oameni si îngeri / dintre cer si pământ / dintre stele si răurile negre / dintre toate lucrurile văzute si nevăzute.”

Ionut Caragea cel adevărat se află în poemul „O patrie si un mormânt” – în care își dă întreaga măsură a simțământului patriotic care-l animă: O patrie si un mormânt - : „trăiesc durerea unei patrii/ ca într-un sacru legământ;/ printre ventricule si atrii / acelasi sânge curge – sfânt/ trăiesc, privirea mi-e departe,/ spre marea mea, spre răsărit; / trăiesc si în această carte,/ de-atâtea versuri răstignit./ trăiesc aceeași melodramă / prin vise si prin alte vietii,/ ca plânsul unui dor de mamă,/ ca roua unei dimineti./ trăiesc cu ochii si cu gândul / la tot ce-a fost si ce va fi; / trăiesc, când se termină rândul, / pe firul unei agonii./ trăiesc blestemul-nstrăinării / prin alte lumi rătăcitor;/ necunoscut sau dat uitării.../ pe care limbă vreti să mor?”

Este o superbă poezie patriotică în care răzbate, cum altfel? dorul si înstrăinarea de meleagul în care a văzut lumina. Versul care-l răstignește este, de fapt, dorul, neliniștea, chemarea rădăcinilor pe care le înțeleg si le simt aproape cei plecați departe.

Metafora unui guru înțelept oriental, creator de școală si modele de discipoli (care si-a pierdut memoria!!!) duce cu gândul la o lume rătăcită, bolnavă, care si-a pierdut reperatele morale, reperatele de constiință, a încurcat cărările, se află-n răsuciri si orbecăie-n ceață, caută în cu totul altă parte sensul vietii si nu găsește aproape niciodată răspunsul. De aici, angoasa, anxietatea, care duc, inevitabil, la paranoia, la schizofrenie, debusolare, confuzie, rătăcire totală, așa cum trăim azi, îndeobste. Si până la filozofiile orientului, ne-am pierdut sensul creștin al propriei mântuirii.

Titlul volumului este emblematic pentru lumea de azi si pentru vremurile pe care le trăim si-n care ne afundăm clipă de clipă, ca-n labirintul vegetal plin cu plante ornamentale uriașe, estetice si ucigătoare care-si întind tentaculele si ne sugrumă.

O viziune sumbră si lucidă asupra prezentului si în chip deosebit, asupra viitorului, ceea ce sporește angoasa. Doar luminisul iubirii ne mai poate salva.

Ionut Caragea este un poet de sorginte romantică, dansând pe gheata artificială a lucidității. El nu are timp de admirat si de pictat peisaje-n cuvinte frumoase. Existenta lui e în continuă stare de urgență si de legitimitate. El se apără scriind, se apără prin cuvânt de Cuvânt, de monștrii urâtului, de întuneric, de insomnie, de răceală si de frică de moarte, își ia gardă de corp tot Cuvântul, si când toate măsurile de precauție au fost luate, constată că e un luptător cu propriul cuvânt care stă la pândă si-i măsoară orice miscare. Toate stihile sunt răscolite si omul stă singur împotriva lor. E vorba si aici de opera care-si devoră autorul, de personajul care-si ucide creatorul, ca-n atâtea filme de fictiune. Trebuie să știi să stăpânești la perfecție arta disimulării, a înșenuncherii si supunerii cuvântului care uneori e atât de puternic încât poate da nastere si poate ucide. Se pare că în această înclestare, când poetul când cuvântul ies învingători. Revolta cuvântului împotriva celui care i-a dat nastere este o temă recurentă si foarte ispititoare pentru scriitori.

Între apărare si ofensivă nu prea e timp de gândire. Trebuie acționat cu discernământ si abilitate. Si, în cele din urmă, constati cu surprindere că nici un deznodământ nu s-a produs din pricina cuvântului, nici un dezastru. E doar un semnal de alarmă, că trebuie să închei pactul si să obții o pace vremelnică cu acesta, să ti-l faci aliat, luptând pe aceeași baricadă.

Cu toată luciditatea lui, Ionut Caragea se descoperă adeseori așa cum e, când se privește-n oglindă, nu așa cum îl privesc cei mai multi: el e un romantic cu o aprigă nevoie de tandrete.

Uneori poetul se simte dezarmat în fata cuvintelor care se materializează si tind să-si impună vointa, să-l dirijeze; altele simte că nu are destule argumente „ca să-mi exprim toată tăcerea, toată lipsa ta”.

Stilul aforistic din poezia Fidelitate duce cu gândul la străfulgerările de blitz nipone sub formă de haiku sau tanka, ori alte forme tradiționale de poezie, chiar dacă nu păstrează rigoarea formală:

„merg cu umbră mea/ câine cu limba/ tăiată”;

„nici un cuvânt/ nu ne amenință dragostea”;

„vântul vorbește/ cu pietrele/ despre secretul/ apei curgătoare”;

„în amurg/ moartea/ își potcovește/ fiarele” - acestea sunt doar patru secvențe de stampe nipone.

Si o invenție, pe cât de nostimă, pe atât de originală în Poezeul cuvântului: „eu creez poezia / mai întâi în imaginația mea / ruptă din coasta unui gând/ apoi în măruntaiele mele/ amestecat cu sânge si durere / apoi născută pe gură / ca un fluture iese din stomac / eu / poezul cuvântului / creez / poezia”.

Despre lupta poetului cu armata cuvintelor, Ionut Caragea dă mărturie că nu e ușoară si nu e de scurtă durată, ci e o înclestare pe viață si pe moarte, o luptă surdă, folosind fel de fel de arsenale, tactici si strategii, pe teren deschis, în prima linie a frontului si uneori în acel tinut al nimănui, noland, unde nu se găsește tipenie si unde poți cădea rețezat de un glont rătăcit, venind din tabăra adversă. Pentru că la mijloc este o redută greu de câștigat: nemurirea.

Poetul, vesnic treaz, vesnic la datorie, cu arma în mână, luptă corp la corp cu acești combatanți cât frunză si iarbă, iar ca să se apere nu are decât „minte la pândă cu rana deschisă”:

„Stau cu mintea la pândă cu rana deschisă/ ca o floare carnivoră/ cuvintele trec prin sângele meu vin la sufletul meu/ să se-mbogătească de sensuri/ iar eu lacom le-nchid printre vintre/ visând nemurirea/ dar cum să rezist cuvintele strigă lovesc/ își cer înapoi libertatea / mă lupt cu pretul vietii mă lupt / fie-i pagina ușoară poemului/ pe care tocmai l-am ucis” (Visând nemurirea).

Aceasta este o adevărată mărturie de credință literară despre misiunea poetului si despre jertfa de sine în slujba patriei sale, Poezia, la fel cum odinioară, Nichita Stănescu a spus: „Limba română este patria mea”. „A scrie în limba română este ca o duminică”.

Tema fundamentală a vietii si a mortii, abordată în mai toate poemele, este de natură să-l preocupe cât se poate de serios pe Ionut Caragea si o tratează ca atare, cu cea mai mare responsabilitate: „Niciodată nu luăm moartea în serios: „niciodată nu luăm moartea în serios / această prezentă invizibilă / care ne locuiește în fiecare clipă / oricât de pustii ar fi vietile / ca niste străzi pe care doar praful mai circulă / ne dăm întâlnire cu umbrele / si mergem împreună în întâmpinarea dezaștrilor / ajungem să credem că singura iubire / a fost să ne doară ceva / un semn divin o judecată cu portile sărutului închise / niciodată nu luăm moartea în serios / fiorul acela ce trece prin sira spinării / ca o cădere în gol în propriul vis / în clipa aceea când atingem pământul / si totul se cutremură / chiar si pământul dinăuntru / mergem încolțind oameni si umbre / fiecare ne dorim să fim altceva / într-un final si unii si alții / suntem îngeri si păsări negre / pe cerul din gura unui mort celebru” .

De altfel, temele filozofice si psihologice abundă în lirica acestui poet de excepție: fiinta, mirarea, teama, dihotomia umbră-lumină, cu accentul pe umbră, vidul si visul si marginea visului, amintirea, materia, timpul s.a.

Întrebarea-paradox pe care si-o pune poetul este: „fragilitatea fiintei mi-o sprijin/ de-un mare semn de-ntrebare:// oare teama de vid / e mai adâncă / decât vidul din mine? (/? poem inspirat din Echilibrul de Viorel Zegheru).

Pentru ca în final, după scufundarea în vârful picioarelor în „putul fără fund” în „consistenta materiei”, poetul să constate: „la gura timpului liniar/ sângele meu/ se varsă într-o mare de liniste” (/? Poem inspirat din Echilibrul de Viorel Zegheru).

Ionut Caragea își închipuie propriul poem ca pe un tren personal „cu locuri la geam” unde

urcă oameni și „împart o bucată de vreme” – și coboară zâmbind cu speranța că poate se vor mai întâlni undeva-cândva și pe el însuși ca pe un împăcat de miscare schimbând acele la macaz la „poemul meu ca un tren al întoarcerii/ un bătrân întrebând controlorul / de orasul acela mic dintre munti / de prima sa dragoste // poemul meu... î n d e p â r t â n d u – s e / destin serpuind prin orizontul lacom / și totuși nimic nu este pierdut / mai există trenuri rapide / ce trec prin vămile cerului // și eu cel care unge roțile cuvintelor grele / cel care asează sinele / pe drumuri nestiute de hotii de trenuri // poemul meu ca un tren flămând de timp și distanțe / accelerează neobosit // și eu cel care se oprește mirat / la tărmlul unei eternități fără trenuri...” (Poemul meu ca un tren).

Un frumos poem despre gramatica vieții este scris în stil clasic și relevă, din nou, crezul artistic al poetului care emite supozitii „cu sânge de poet”: e viața și subiect și predicat / e punctul o cădere de cortină /și noi suntem cuvinte de duzină / mergând pe-un curs firesc... premeditat / e viața și adverb și complement / e verbu-n care cercul se închide / și noi suntem mirarea ce desfide / fatalitatea timpului prezent / e viața substantiv și atribut / e numeral, pronume și articol /și noi suntem în viață... ce ridicol! /le ducem grija celor ce-au trecut / e viața adjectiv și epitet / conjunctii, interjecții, prepozitii... /iar noi suntem pe pagini supozitii /ce se emit cu sânge de poet” (Supozitii).

Nostalgia indusă de amintirea orasului copilăriei e prezentă în poemul Abandonat: „ofrandă e gândul acesta viu/ într-un ritual al uitării”.

Singurătatea e și ea o temă predilectă în lirica lui Ionuț Caragea și atunci, până și unele întrebări par de prisos și poetul le-ar înlocui cu puritatea unei lacrimi de copil.

„vine o vreme când zeul singurătății / coboară din paradisul cuvintelor suspendate / răsfioeste cărțile ca și cum ar avea nevoie de suflet // și mai vine o vreme/ când vrei să dai foc tuturor cărților / să privești o lacrimă cum curge pe obrazul/ unui copil și să-i oferi sufletul tău / ca o batistă curată” (Alfabetul de oase al morții) – Excelent spus! Subscriem. Trăirile autentice ale lui Ionuț Caragea sunt atât de adânci și pilduitoare încât s-ar putea aplica oricărui dintre noi. Și cu toate că sunt personale, în ele te regăsești și asta-ti face bine, te motivează în continuare, știind că altcineva îți trăiește propriile stări și tu le trăiești pe-ale altcuiva. E o empatie firească, un fel de feed-back care se verifică între poet-cititor-poet și iar cititor.

Și aceasta pentru că adevărurile rostite sunt foarte simple și în inima lor se regăsește miezul inimii noastre:

„timpul se măsoară de la un cuvânt la altul / între cuvinte viața este la fel ca mortarul/ astfel se înalță zidul dintre omul singur și restul lumii / din când în când se ridică poarta grea / și trec caravanele foamei // o atmosferă apăsătoare / ca și cum cineva ar pune impozit pe suflet / respirații din ce în ce mai greu de plătit / sângele trimis să inspecteze terenul / umbra ajunsă cu cutitul la os” (Umbra ajunsă cu cutitul la os).

E cel puțin ciudat cum Umbra își află loc preponderent în lirica lui Ionuț Caragea, în mai mare măsură decât Lumina și aceasta pentru că Lumina se poate dobândi cu mult mai greu și e de aceea, mai jinduită. El le-a ridicat umbrelor un monument, e vorba desigur, de statui, de monumente, de chipuri de piatră, dar iată că, spune poetul: „nimeni nu varsă o lacrimă / la monumentul umbrelor” (Monumentul umbrelor).

Un poem admirabil este și Casa cuvintelor, care merită citat integral pentru dezvoltarea tainicului laborator de creație al autorului:

„numai poetul stie câtă singurătate și câtă tristete /este în casa cuvintelor sale /doar moartea suflă prin crăpăturile peretilor / scrâsneste când poetul păsește pe scări /sau când deschide vreo ușă /în timp ce chipuri mint în oglinzi și femei /îmbătrânesc în portrete pe holuri întunecoase / numai poetul stie când frigul pătrunde /în casa cuvintelor sale / când inima i se strânge într-o poemă și-asteaptă /sosirea primăverii / odată cu cel mai vestit cititor /doar moartea albă scrâsneste sub tălpile celor curioși / grăbiți să vadă chipul celui ce doarme /în marmura crucii /numai poetul stie câtă dragoste /este în casa cuvintelor sale / când crengile bat în ferestre și razele / soarelui timid înaintează prin istoria prafului /acolo din acel sâmbure de lumină / încolteste iluzia / numai poetul stie câtă speranță / este în casa cuvintelor sale/când zeii coboară prin vise cu dansuri /confeti și măști /acolo în carnavalul fericii /și moartea poartă o mască surâzătoare”.

Timpul și așteptarea – alte două personaje principale ale poemelor lui Ionuț Caragea și în poemul Vânătorul de ceasuri poetul încearcă să explice cum „Negociem cu nimicul și devenim pietre / e și asta o afacere până la urmă” (...) Ceasul biologic merge la fix / nu degeaba am spus că fiecare om / este o rotită din pântecul marelui timp / acolo unde timpul timp / acolo unde timp / acolo unde / unde” - și acest rafinat joc repetitiv cu accentul pe ultimul vers, sporește emoția.

Ionuț Caragea – lucidul romantic și teribil nu se poate ascunde printre movilele de cuvinte ca niște ochi străbătând întunericul „de dragul jocului / de-a v-ati ascunselea / printre absente cu strigăte disperate / cu ecoul întemnitat într-o bătaie de inimă” (Extemporal).

Și iată ce ne dezvoltă poetul:

„în copacul sângelui meu înfloreste o inimă / fructul dă în pârg / asteaptă să fie muscat / nimicul își croiește drum ca un vierme / prin carnea fragedă / femeile dorm / în cele patru morminte” (În copacul sângelui meu...)

Și în final, o declarație socantă în poemul Anticipez o miscare:

„scrisul este impredictibil și rece / se hrănește cu timp și cunoaștere / îl privesc serpuind prin infinitul alb / și-mi cobor urmăritorul condei // dacă încerc să anticipez o miscare / se-naltă și își scuipă veninul / drept în ochii mei / orbindu-mă pentru o vreme”.

Nu e deloc adevărat, așa cum afirmă autorul, că scrisul său este impredictibil și rece. E mai degrabă vorba despre terapie prin scris împotriva morții, mici fragmente autobiografice dintr-un eseu despre autocunoaștere.

Ideatică sa este îmbogățită de exercițiu și experiență personală, de rafinament stilistic, pe care, fără parcimonie, poetul o împărtășește. Sinceritatea este apanajul universului său liric, o sinceritate uneori crudă, frustră, care face bine ca un dus rece, vivifică și înviorează. Ea scoate din lăncezeală trupurile și sufletele molcute, le scutură și le trimite în recunoaștere pentru a reconstitui lumea, așa cum el a cunoscut-o și nu așa cum a devenit acum în fața privirilor și a simțurilor noastre.

Limbajul metaforic elevat și subtil, propriu scrierilor sale, are darul de a uimi și a stârni controverse. Uneori ai senzația că asisti la o dedublare, că poetul operează asupra lui însuși incizii pe masa de vivisectie și totodată descrie cu minuție toate stările prin care trece, la fel cum scriitorul maghiar Karinthy Frigyes și-a radiografiat maladia din creier și și-a descris toate stările și operația pe creier în cartea: „Călătorie în jurul craniului meu”.

Și face acest lucru pentru a-și exorciza propria temere de finalul implacabil, în felul acesta trăind scanat pe computer, apoi pe calc în oglindă propriul sfârșit, pentru a se obișnui cu ideea nefinței, a nemiscării.

Oricum ar fi, poemele volumului Guru amnezic oferă o perspectivă lirică specială, de excepție asupra vieții, cu intrări și iesiri provizorii, dintr-un labirint vegetal numit existentă, spre luminisul de unde survine fiinta, același în care, la timp potrivit, ne vom întoarce.

Intensitatea trăirilor sale, dublată sau nu de o imagistică pe măsură, e de natură să ne confere o temă de meditație, un răgaz al gândirii și o stare de confort interior pe care doar poezia de calitate ti-l pot da.

Dar câte meandre stilistice sunt necesare pentru a construi acest pod de imagini care traversează o apă, doar poetul poate spune, sau nici el.

Mai curând, să lăsăm inefabilul să vorbească în locul nostru...

De multă vreme n-am mai avut privilegiul de a lectura o carte atât de complexă, de întreagă, de originală și într-un cuvânt: remarcabilă!

Cezarina Adamescu 12/20/2009

Contact:

[Home / Articles](#) | [Despre noi / Contacte](#) | [Romanian Business](#) | [Evenimente](#) | [Publicitate](#) | [Informatii Utile](#) |

---

created by Iulia Stoian